

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Ven. Viri Thomæ Malleoli A Kempis, Canonici Regvlaris
Ordinis D. Avgvstini. Opera Omnia**

Thomas <von Kempen>

Dvaci, 1625

De vnione animæ cum Deo, & subtractione gratia. XIII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45790](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45790)

nemo sequitur; quia ad se quisque curvatur. Si trahis, ecce venio; ecce festino, curro, ferueo. Sin autem, nec curro, nec quero; vix est, quod sequi desidero. Sed si manum dederis, tanto celerius curro, quanto fortius traxeris. Vox dilecti mei trahentis: *Et ego cum exaltatus fuero à terra, omnia traham ad meipsum.* I E S V bone, trahe me post te, & non solum ego, sed omnes euremus in odore vnguentorum tuorum. Primum itaque trahe me post te, deinde sequantur alij, vilo exemplo bonæ vitæ. At ne superbire possemus, bonum est nobis hoc simul sentire; quia non in viribus nostris, sed in odore vnguentorum tuorum currere coepimus.

Ivan. 11.

Cant. 1.

Ivan. 6.

Matth. 8.

9. Hic est tractus diuinus, sine quo proficit nullus: sed nec incipit aliquis, sicut itidem dixisti: *Nemo venit ad me, nisi Pater meus traxerit eum.* Quem ergo trahit Pater, vtique sequitur te, & d.ferit se. Bene tractus videbatur, qui dicebat: *Magister, sequar te quocumque ieris.* Sed non est omnium, sic ad te affici: nec parua est anima, tam paratè ad omnia te sequi.

10. Quid tibi obest anima mea, quòd propter I E S V M non deferis omnia? Quare tam inuitè separaris à vanis & perituris? Quid iuuant hæc visa? Ecce cum per res mortales & visibiles creaturas pergis, volens in eis contentari, perdis meliora. A summo bono te diuidis, cum hoc agis; & à vera ac beata æternaque vita te auertis. Idcirco misera & infelix manebis, plena doloribus & anxietatibus. Quocumque enim te vertere disponis, dolores semper inuenies & tædija multa, nisi fueris iterum ad creatorem conuersa; quia ipse est pax tua, & requies secunda. Verum, si in terrenis minimè feceris moram, nec pedem in limo fixeris; sed potius cõsideraueris, & venerata fueris in speculo creaturarum, non imaginem quæ transit, sed eam cuius est hæc imago & superscriptio, beata eris & non morieris. Cum enim cuncta visibilia non ad fruendum quaris, sed ad benedicendum creatoris tui nomen aspicias, fabricando tibi ex summis & imis operibus eius scalam quandam, cui innitaris ad sursum pergendum; liberaberis vtique à seculi visco pessimo, & tuo desiderato fini satis inimè copulaberis; qui est super omnia Deus benedictus in secula. Amen.

CAPVT XIII.

De unionis anima cum Deo, & de subtractione gratia.

Ipsal. 62.

1. *A* dhasit anima mea post te. Deus meus consolator verus, tu scis, quia non tædet me tui: sed quotidie libet tibi in secreto meo loqui. Sed vbi te quaram, si fortè ad horam perdidero? Quis me perducet ad te? Tu super omnia Deus, & ego inter ista inferiora

inferiora homo pauperculus . Tu in cælo , & ego in mundo . Tu solus altissimus , ego verò mendiculus sum & pauper . Quis mensus est distantiam cæli & terræ ? Hæc valde distant , sed tu longius à me . Quis ergo me tibi adunabit ? Aut tu facies , aut nullus poterit . Veruntamen si vis , fiet vtiq;e celeriter . Tu autem nosti , quia cadere mihi procliuius ex me est , abs te verò stare donatur & proficere . Ideoque pendet anima mea ex dignatione spiritus tui , & infusione gratiæ salutaris . Iubente te , eleuabitur de terra ; auertente autem te faciem tuam , ad se conturbabitur . Propter charitatem tamen tuam & mansuetudinem , assumes me , & deducet me mirabiliter ad te dextera tua .

2. Quique terrigenæ & filij hominum audite , quia possibile est ac facillimum apud Deum ; vt fiat , quod scriptum est : *Simul in vnum , diues & pauper* . Pauper ego sum , & omnibus indigens : sed diues iste ; Deus meus est , nullius egens . Huius rei si non magnam experientiam , habeo tamen fidele testimonium vnde id probem , quòd possit anima Deo vniri per gratiam . *Dilectus meus* (inquit) *mibi , & ego illi , qui pascitur inter lilia* . Hoc est testimonium amici & amicæ , sponsi & sponsæ : conueniens satis & validum sacre legis testimonium . Secundum autem simile est huic : *Volo Pater , vt omnes vnum sint , sicut & nos vnum sumus* . *Ioan. 17.* Ecce duorum librorum præclara testimonia : quibus liquidè patet , Deo posse animam familiariter coniungi , secundum gratiam cælitus ipsi datam . Etsi res rara est , tamen valde chara est , nec ignota amanti . Quamuis quoque sit difficilis , non est tamen penitus impossibilis , Quam ego Deus sibi sic coniunxit , nemo separare aut conturbare audeat . Si stupes dignationem huius vnionis , obstupescere & admirare excellentiam bonitatis eius , nec non & assumptæ humanitatis singularem vnionem . Licet ei agere , quòd vult ; qui facit mirabilia magna solus . Si meritum queris , inuenies beneplacitum voluntatis eius . *Psal. 135.*

3. O dulcis societas cum Christo , & sub alis Christi . O gratiosa coniunctio , plena dilectione & suauitate Spiritus sancti ; quæ melius sentitur , quàm dicitur . Hæc pertinent ad animam , quæ omnibus mundanis se fecit alienam ; quam non tenet amor vitæ presentis , sed sursum vexit secretum mentis . Quanto istud notius est amanti , tanto obscurius est & mihi . Vellem tamen libenter interesse , quando animæ deuotæ solet bene esse , est autem illi bene , dum fuerit cum sponso in meridie Est & illi malè & multum agrè , si contigerit I E S V M abesse , si desinant fluere aromata gratiæ ; si minus sapiant literæ sanctæ ; si tædet orationi aut meditationi insistere ; si sic densantur cordis nebulae , & tantum prævalent cogitationes noxiæ , vt cohiberi vix

Animam
etiam hic
posse cum
Deo vniri.

Psal. 135.

Cant. 2.

Ioan. 17.

Psal. 135.

valcant, sed penè simul omnia bona priora obruere nitantur.

4. O Domine Deus, quid sic facis? Quis est iste ludus. O pie Iesu, quid in hoc facto pretendis? Si tibi non displiceret, optarem latius inter te & dilectam tibi habere colloquium. Ex eo quòd ipsa votis omnibus tuam gratiosam querit presentiam, qua castis foueatur delicijs; miror cur ipsam pateris interdum sedere sic desolatam. Quasi ipsa non esset, quæ te expetisset, ita pertransis & recedis. Ipsa autem gemens & sola. Eius enim vox ista videtur, *Anima mea desiderauit te in nocte*. Nox ei est, cum tu vera lux non ades. Precatur ergo tuam presentiam; ne tenebræ peccatorum eam comprehendant. Sentit utique incommoda multa, subtracta sibi visitationis tuæ gratia. Nisi etenim aliquid passa esset, non tam desideranter post te clamasset. Clamauit & altera, cuius verba iam suprâ. *Adhæsit anima mea post te*. Sed nullam æstimo huic tam molestam fore vel videri molestiam, quàm tuam abesse presentiam.

Isaia 26.

Psal. 62.

Anima
quare se
subtrahit
Deus.

5. Et non mirum, si ex hac etiam carentia, incidat anima amorosa in quendam cordis sui languorem. Tu enim difficulter quandoque inueniris & cum fueris tandem inuentus, illa gaudet ad reditum, sperans letum diem agere tecum: sed minùs cautè de recessu tuo, nihil triste suspicatur. Tu autem aliud tacitè tractans, sepe fugam exhibes. Recedis quippe repentiè de manibus eius, illa non præsumente. Laudo te, in hoc quomodo laudabo? Si quid laudis habes & dulcoris, cur in hoc facto videris illud amittere? Nisi tu esses, forsitan scandalum illi generares. Sed non potest in te scandalizari, à quo se nouit tam valenter amari. Si ergo quid iuste rationis tali documento figuras, indica mihi obsecro Deus. Vellem enim libenter intelligere: nec inutile iudico vel parum inde scire. Occulta namque iudicia tua nemo per se intuetur: sed lux tua est, quæ obscura quæque illustrat, & noxia fugat.

6. Quare igitur est, quòd te subtrahis interdum tam occultè ab anima, ipsa ignorante? Diligis eam, an non? Si diligis, cur fugis dilectè mi? Si non diligis, cur pridem visitasti? Et iam si non diligis, cur denuo reuerteris, & ostium pulsas, & intras? Nunquid leuitate vteris eundo & redeundo? Absit. Sed non est illi leue tam frequens alteratio; quinimo, nascitur turbatio non modica. Adhuc minor forsitan querela esset, si palàm illi diceres. *Vado & venio iterum, & gaudebit cor tuum, & gaudium tuum nemo tollet à te*. Nunc autem proverbium nullum dicis: sed illius verbi recordatur, cuius veritatem experitur quia *I E S U S* abscondit se & exiit de templo. Habeo ergo aduersum te pauca: sed ex bona radice, orta est mea conquestio. Cupio humiliter erudiri, non impa-

Isaia 16.

Isaia 2.

impatenter litigare. Dabis proinde interroganti responsum, cum fuerit opportunum.

7. Loquatur etiam ad maiorem intelligentiam, aliquid pro se anima deuota. Responde & tu liberè partem tuam. Dilectus enim patienter te audiet, & occurret verbis pacificis, ne detrimentum ex eo patiaris. Quis enim te consolabitur, si non ipse fuerit consolator? Et tuam infirmitatem quis clementius feret, nisi qui cuncta sine onere portat? Cui etiam tutius reuelabis, si quid triste habueris, nisi omnia plenè scienti? Aut cui magis fidem dabis, nisi non fallenti veritati? Iam hæc si quis externorum audierit, & qui non est de amicis Sponsi, præ foribus arceatur. Sin verò Sponsum diligit, si fidelis fuerit, si deuotus & internus, liber illi concedatur ingressus. Si custos conscientia; si amator virtutis fuerit & disciplinæ; si affectu purus, & intellectu clarus; si in se humilis, & ad suos pius; si bona audita non malè capere, non vanè efferre, non temere arguere, non animosè defendere, non superbè prædicare nouit; sed è contra, non intellecta venerari, obscura & mystica sanè interpretari didicit; talis introducatur, & huic interfit gratis colloquio. Affectus enim cordis ex verborum sonitu magis pensari debet quam uocum qualitates. Indica ergo mihi anima, qualiter te sustines absente dilecti gratia? Ego me sentio minùs loniter posse sufferre; si se in longum voluerit differre; & puto aliquid simile de te. Si vis, sedeamus hic pariter, & conferamus super hoc verbo, pro aliqua consolatione nostra.

CAPVT XIV.

De tristitia anima, absente dilecti gratia.

Dormitauit anima mea præ radio. Quis est iste sermo, quem Psal. 118.
loqueris? Quare dicis Sion, Reliquit me Dominus? Noli Baruc. 4.
timere filia Sion, anima amans & speculans; ecce Rex tuus, dilectus dilecti, ueniet tibi. Surge, sta in excelso, & uide iucunditatem qua ueniet tibi à Deo tuo. Quasiui (inquit) Cant. 5.
vocaui, & non respondit mihi; propterea dormitauit anima mea præ radio. Et ego: Hæc vox turturis, amisso compare. Non est hodie sicut heri & pridie, quando cantabas cantica lætitiæ. Præcessit manè, uenit uespera: sponsus autem cubat in meridie, nec datur accedere. Verba tua tristitiam sonant, & oculi tui lachrymis rigantur. Anima in dolorees, & consolari opus habes. Sed dic, unde est? Non est mihi super auro & argento, aut qualibet re mundi quaestio, non de lucro aut damno, non de iniuria aut penuria, qua mundo iam mortua sum & crucifixa. Si bene te noui,